

<http://www.mouseviator.com>

Prohlášení autora:

Tento a další dokument, které jsou dostupné na výše uvedené adrese (dříve také na <http://mousepress.ic.cz/>) jsou výhradně mým osobním výtvoem a Divadlo Spejbla a Hurvínka **nenese žádnou zodpovědnost** za jejich obsah! Rovněž, pokud čtete nějaký příběh, který se tváří „výchovně“ nebo jako „vzdělávací“, vezměte prosím na vědomí, že může obsahovat chybné informace, jakkoli je píšu dle svého nejlepšího vědomí, svědomí a znalostí.

Vítám Vás, čtenáře tohoto a dalších dokumentů, které je možné stáhnout z výše uvedené adresy. Tento dokument smíte použít k pobavení sebe samých či svých přátel. Pro osobní potřebu si můžete dokument vytisknout a archivovat jej v elektronické či tištěné podobě.. Vše co není tímto textem povoleno je zakázáno! Nesmíte tedy například měnit, kopírovat, jakkoli zveřejňovat nebo vydávat dokument nebo jeho část za vlastní. Všechny dokumenty nalézající se na výše zmíněné internetové adrese jsou poskytovány zdarma a jsou vytvářeny pro mé osobní potěšení a k pobavení ostatních, neb Spejbla a Hurvínka mám velmi rád.

Autor, Radek Henyš

Část 8. - Dopravní nehody

(Hurvínek s Máničkou se před spaním dívali na Kobru 11. Pak se jim zdá o dopravních nehodách a budou to probírat s panem Spejblem.)

- Spejbl: (si čte noviny a mumlá si pro sebe) „Stovky Rusů stály ve frontě na iPhony, ale ani jeden si ho nekoupil“, ani nevím o co jde, ale asi to žádný zázrak nebude, když si to nikdo nekoupil.
(chvilková pauza)
„Lachtan profackoval kajakáře chobotnicí“, no jo no, už i ten oceán je nám zřejmě malej. Asi chtěl lachtan dát najevo, že taky nemusí nezvané návštěvy. Nezvaná návštěva, ta je ještě horší než příbuzní, kteří jsou jako hory, že ano. Ty taky dělaj nejlepší dojem z dálky, hlavně na rekreační turisty.
„Hasiči zachraňovali vulgárního mluvícího papouška. Vynadal jim a uletěl pryč.“
To nebylo moc zdvořilé a... aha počkat, on se po dvou dnech vrátil domů sám a omluvil se ... no jo, tak každý má někdy den, kdy není zrovna sociálně naladěný, že, nebo třeba týden, každý měsíc.
„Není to poprvé, co bydlí tihle dva blízko od sebe.“ Tak čtu noviny nebo nedělní stránku s vtipy ... no, možná ty titulky vymýšlí ten samý člověk, co vymýšlí ty chybové zprávy na našem počítači...
- Hurvínek: (unaveně) Dobrá ráno taťulínku.
Mánička: (unaveně) Dobré ráno pane Spejble.
Spejbl: Dobré ráno děti, co tak sklesle? Je pátek, je ráno, je svátek, je škola, tedy vlastně není škola, když je ten pátek, vlastně svátek. Neměli by jste zářit energií a štěstím?
Hurvínek: Cožpak o to, to my štěstím záříme...
Mánička: Jen tu energii jsme vyplýtvali včera u televize, tak to není moc poznat, víte?
Spejbl: No to vidím. A můžu se zeptat, který morální poklad, jenž je ukryt v truhlicích zábavy našich soukromě-právních televizí, vás tak zmohl? Byla to zas reklama na holicí strojky...
Hurvínek: Na ty ne tatí, vždyť to už jsi nám posledně vysvětlil, že je to velmi klamavá reklama...
Spejbl: Na holicí strojky?
Mánička: Ano. Máte pravdu, že to snad nemůžou myslet vážně, aby přednosti holicího strojku ukazovali na dívčině, která má nohy hladké jak chodbu ve filmu Šest medvědů s Cibulkou.
Spejbl: Ale tomu nerozumíte děti...
Hurvínek: Čemu tatí?
Spejbl: Tomu jak to, jaksí, že když, tento, se prodává zboží, že jo, že když to zboží nejsou hračky...
Mánička: To víme pane Spejble!
Spejbl: Ano?
Hurvínek: Se ví, to máme za těch pár desítek let nakoukané, vid' Máni.
Mánička: Se ví!
Spejbl: A co tedy?
Hurvínek: Přeci že prodává nějaká chudá žena, která tu reklamu točí asi poprvé, když nemá dost peněz ani na to, aby se na ni pořádně oblékla...
Mánička: Asi proto se točí v létě Hurvíнку!
Spejbl: Ale...
Hurvínek: Stejně to ale nedává vůbec smysl!
Spejbl: Co nedává smysl?
Mánička: Ta reklama na holicí strojky přeci.

Spejbl: Jak to?
Hurvínek: No přeci, když si budu chtít takový strojek koupit, tak mě snad zajímá, jak umí oholit. Tak proč mi to ukazuje nějaká dívčina s nohama po kterých by mohl jezdit školní inspektor do sborovny. To by měli spíš ukázat jak dokáže oholit gorilu.
Mánička: Nebo třeba ledního medvěda.
Spejbl: Šmankote, vždyť by mu pak byla zima!
Mánička: Nebyla pane Spejble. Vždyť lední medvěd má ten kožich kvůli zimě a ty reklamy se točí v létě. Víte, jak musí být tomu medvědovi v létě?
Hurvínek: No tatí, takhle ta reklama vychází stejně, jako kdyby ji točili s tebou.
Spejbl: No dobře, to odbočujeme, nechme už být reklamy a moji hřívu, žano!
(Malá pauza)
Hurvínek: Tak dozvím se už konečně, co to bylo za reklamu, co vás tak zřídila?
Spejbl: Žádná reklama nás nevyčerpala, ale Semir!
Mánička: Kdo?
Spejbl: Gerchán pane Spejble a ten jeho parták!
Hurvínek: Tak to se nedivím, když na vás byli tři.
Spejbl: Jací tři?
Hurvínek: No říkali jste Semir, Gerchán a ten jejich parták.
Spejbl: Ale né, Semir a Gerchán jsou jeden!
Hurvínek: Jeden?
Mánička: Ano! Takže celkem jen dva.
Spejbl: Jací dva?
Hurvínek: Semir Gerchán a jeho parták. To jsou ti dva policisté z Kobry 11.
Spejbl: Oni dva a ještě jedenáct hadů? To by mě taky vyčerpalo.
Hurvínek: Ale kdepak, žádní hadi! Kobra 11.
Spejbl: Takže jeden had, Kobra 11. On se tak jmenuje?
Mánička: Ano, ale ne had, ale ten seriál.
Spejbl: Jo to jen ten německý policejní seriál o létajících autech?
Hurvínek: No ten. A ten nás tak vyčerpál.
Mánička: No. Věděl jste pane Spejble, že už ho natáčejí 22 let?
Spejbl: Vážně? A to to ještě nemají hotové?
Hurvínek: Ještě asi ne. Oni vymýšlejí pořád nové příběhy.
Mánička: A my jsme včera viděli asi pět za sebou, těch příběhů.
Spejbl: A to vás tak vyčerpalo?
Hurvínek: Ano, ono to není tak snadné, koukat pět hodin na televizi.
Spejbl: Tak proč jste si neodpočinuli? To aby vám něco neuteklo, že ano? Třeba reklama...
Mánička: Když ono to bylo tak napínavé...
Spejbl: Ty reklamy, každých 20 minut?
Hurvínek: Kdepak reklamy, ta Kobra 11.
Mánička: Kdyby jste to viděl pane Spejble, auta létala vzduchem...
Hurvínek: Případně vybuchovala po sebemenším škrábanci...
Mánička: A Semir, to je hlavní hrdina, ten skoro v každém díle, úplně skoro umře, ale...
Hurvínek: Ale pak neumře a nějak to rozhodí... Tomu by mohl závidět i Chuck, co ten všechno přežije tatí.
Spejbl: Jaký Chuck?
Hurvínek: Ten z té reklamy na bruslení.
Spejbl: Jo aha. A co by mu mohl závidět, tedy ten Chuck, tomu Semirovi, že by ty brusle?
Hurvínek: Ne, to že co že Semir všechno přežije. Všechny ty bouračky, vybuchující auta, střelbu a tak.
Spejbl: Aha tohle. No myslím, že nejen Chuck by mu to záviděl.
Mánička: Ve skutečnosti to ale tak není, vidíte pane Spejble?
Spejbl: Jakkak ne, já myslím, že by mu to skutečně mnoho lidí závidělo.

Mánička: Já spíš myslela, že ve skutečnosti by to asi všechno nepřežil, ty bouračky a výbuchy...

Spejbl: Ovšem že ne děti.

Hurvínek: To by byl rád tak za slabou půlku z nich, vid' tatí.

Spejbl: Ve skutečnosti by byl rád, kdyby odešel po svých od té první bouračky, že ano. A ani auta tak často nevybuchují, jako v těchhle seriálech a filmech. To je jen pro efekt děti. To je taková pohádka.

Mánička: Jak taková nehoda vypadá ve skutečnosti pane Spejble?

Spejbl: Co že to? Vážně se ptáš, jak taková nehoda vypadá ve skutečnosti?

Mánička: Ano, já totiž ještě neviděla bouračku ve skutečnosti...

Hurvínek: Tak ty se vážně ptáš, jak vypadá taková nehoda ve skutečnosti, dítko?

Mánička: Já se vážně ptám, jak vypadá taková nehoda ve skutečnosti, když jsem ji ještě neviděla, ani nezažila!

Hurvínek: Je ti jasné kam to povede?

Spejbl: Kam myslíš, že to povede synáčku?

Hurvínek: Nejdřív v přednášku a pak k bručení v břiše, neb díky té přednášce budeme snídat někdy v čase oběda.

Spejbl: To je pravda, tam to nejspíš povede, jak vás znám. A za čas oběda budete možná ještě rádi. Takže, jak to vypadá? ... nevypadá to vůbec hezky, taková nehoda. Buď ráda Máničko, že jsi ji nikdy neviděla, ani nezažila, takovou nehodu.

Hurvínek: Vybuchující auta létající vysoko do povětří, všude zranění, vid' tatí...

Spejbl: Ale to ani ne, říkal jsem přeci, že to není jako v seriálech. Auta při nehodách vůbec, tedy velmi málo vybuchují, natož aby to tento...

Mánička: Létala do povětří?

Spejbl: Ano. To také nedělají. Občas začnou hořet, to ano. Nejhorší je, když se někdo zraní, že ano, natož aby to bylo naposled co se takový nešťastník zraní.

Hurvínek: Jak naposled? To je snad jasné, že když se mi stane nehoda a já se při ní zraním, tak je to zatím moje poslední zranění?

Mánička: Pan Spejbl asi myslel, že se můžeš zranit tak, že už se pak nikdy víc zranit nemůžeš.

Spejbl: Ano, tak jsem to myslel.

Hurvínek: Aha.

Spejbl: A teď zkuste zapřemýšlet, co by jste udělali, pokud by jste nějakou nehodu viděli, nebo zažili?

Mánička: Já bych asi omdlela pane Spejble.

Hurvínek: To by jim náramně pomohlo.

Spejbl: Právě že moc ne. Co bys dělal ty, Hurvíнку?

Hurvínek: Já nic.

Spejbl: Jak nic?

Hurvínek: Já už přeci nic dělat nemůžu, když jsem se zranil naposledy.

Spejbl: No dobře, v takovém případě, by jsi samozřejmě nic udělat nemohl, ale to sem teď neplet'!

Hurvínek: Takže nejsem naposledy zraněný?

Spejbl: Kdepak, jsi zdravý jak řípa! Představte si tento příklad děti. Jdete po ulici a najednou uvidíte, jak třeba na křižovatce před vámi, se srazí dvě auta. Co budete dělat?

Hurvínek: Já budu asi křísit Máničku, která omdlela.

Spejbl: Mánička neomdlí a ty jsi nezraněný, pořád! Co uděláte?

Mánička: Tak asi zavoláme pomoc.

Spejbl: No, to je správná reakce, lepší než to...

Hurvínek: Omdlívání...

Spejbl: Samozřejmě. A koho zavoláte?

Hurvínek: Krotitelé duchů!

Spejbl: Nech si ty fůrky jo! Chcete snídat až u večere? Berte to trochu vážně!

Hurvínek: Promiň tatí, já si nemohl pomoc. Jak jsi řekl, koho zavoláte, mě hned naskočili Krotitelé duchů. Koho jinak, asi zavoláme na číslo 112, jak jsme se o tom bavili posledně.

Spejbl: No vidíš, že když chceš, dokáže z tebe vypadnout něco rozumného. Ale ještě než zavoláte, tak...

Mánička: Tak zavoláme ještě někoho jiného, vidíte?

Spejbl: Ale né. Ještě než zavoláte, tak si v rychlosti obhlédnete situaci. Jako například kde jste, kolik aut, motorek, lodí případně jiných prostředků mělo nehodu a kolika lidí se ta nehoda dotkla.

Hurvínek: Jak dotkla?

Spejbl: No kolik lidí bylo tou nehodou zasaženo, že ano.

Mánička: To asi tolik, kolik jich je v těch autech, motorkách a lodích, ne?

Spejbl: Nemusí jít jen o ně Máničko. Při nehodě může být zraněn i chodec, nebo

Hurvínek: Nebo ležec...

Spejbl: Kdo? Nechtěl jsi říct běžec?

Hurvínek: Ne, ležec, neboli člověk spící na lavičce.

Spejbl: Jo tenhle. Jednoduše řečeno, můžou být zranění i lidé, kteří v žádném tom dopravním prostředku necestovali. A to všechno jsou informace důležité pro tísňovou linku, že ano, aby věděli, jakou pomoc mají poslat.

Mánička: A my jim zavoláme a řekneme jim to.

Spejbl: A vyzkoušíme si to!

Hurvínek: No jo, ale kde teď narychlo seženeme dopravní nehodu?

Spejbl: Šmankote, dá rozum, že nebudeme shánět dopravní nehodu. Vyzkoušíme si, jak by jste zavolali na tu tísňovou linku. Já si alespoň ověřím, jak si to pamatujete, když jsme si o tom před osmi lety povídali. Tak tedy, vy dva jdete po ulici...

Mánička: Po jaké?

Spejbl: To je snad jedno...

Hurvínek: To není, tatí. To budeme potřebovat vědět do toho volání.

Spejbl: Vždyť to by jste si přeci našli v tom vašem chytrém mobilním telefonu.

Mánička: Teď by nám ale ukázal, že jsme doma.

Hurvínek: Ano, to máme říct, že u nás doma se srazila dvě auta?

Mánička: Na křižovatce obývací a koupelní?

Spejbl: Ovšem že ne. Tak jdete po ulici Rooseveltova a na křížení s ulicí Družstevní se srazí dvě osobní auta. V jednom bude jen řidič a ve druhém řidič i spolujezdec. Jak zavoláte pomoc?

Hurvínek: Zavoláme na číslo 112 a řekneme jim co se stalo, kde se to stalo a kdo a odkud volá.

Spejbl: Ano, takže?

Mánička: Takže například takto: „Dobrý den, tady je Mánička, na křižovatce obývací a koupelnové...

Hurvínek: (se zasměje)

Mánička: tedy vlastně na křižovatce Rooseveltovy a Družstevní se srazila dvě auta. Jsou v nich celkem tři osoby...

Spejbl: No vidíte, že to jde. To by jim pro začátek stačilo. Oni by se vás pak ještě doptali, jestli se například z těch aut kouří, jak vážně jsou zranění, ti zranění, že ano a vůbec by vás po telefonu navigovali, jak pomoci a co dělat. Důležité je ale hlavně zavolat!

Hurvínek: To snad dá rozum tat'ulínku.

Spejbl: To si jen myslíš Hurvíнку!

Hurvínek: Jak to? Copak lidé nevolají, když se srazí dvě auta na křižovatce Rooseveltovy a Družstevní?

Spejbl: Nejen, že nevolají, děti. Ono, podle posledních statistik, u dopravní nehody zastaví jen jeden řidič z deseti.

Mánička: Ale já s Hurvínkem přeci řidiči nejsme.

Spejbl: Nejde jen o řidiče Máničko. To je míněno obecně. Prostě jen jeden z deseti, svědků, abych tak řekl, zastaví u dopravní nehody či zavolá pomoc. A je jedno, zda jde o řidiče projíždějícího auta, motorky, cyklisty nebo kolemjdoucího. Taková je dneska doba. Ona si to spousta lidí radši to, že jo, do toho mobilu a pak vylepí někde na tu zeď.

Hurvínek: Myslíš natočí na mobil a pošle na sociální síť.

Spejbl: Copak já vím, já se v tom nevyznám, ale asi ano.

Mánička: A čím to je pane Spejble?

Spejbl: Co, že si to lidé vylepí na zeď?

Mánička: Já myslel spíš to, že nezastaví a nezavolají pomoc.

Spejbl: Jo tohle. Na to existuje samozřejmě také spousta více či méně chytrých studií, ale zřejmě proto, že lidé si říkají: „Kdyby šlo o něco vážného, tak by někdo určitě už zavolal.“ Mnohdy se také bojí pomoci, protože jsou ve stresu a nemohou si vzpomenout co dělat, nebo to ani neví.

Hurvínek: A proto mi si to říkáme, abychom to věděli.

Spejbl: Ano.

Mánička: A co když někdo zavolal už před námi?

Spejbl: Kdo, že by zavolal? Náš příklad byl přeci jednoduchý, žano. Vy dva jdete po ulici, nehoda se stane před vámi, tak vy zavoláte pomoc, jak jsme si řekli.

Mánička: Ale já myslela kdyby už tam okolo nějakí lidé byli, tak máme také volat, pane Spejble?

Hurvínek: Jistě dítko, protože ostatní si to určitě jenom natáčí na zeď, vid' tatí.

Spejbl: Bohužel, může to tak být. Pokud by už tam nějakí lidé byli, tak se jich zeptáte, zda už někdo volal pomoc. A pokud ne, zavoláte ji sami.

Mánička: A pokud ano?

Spejbl: Pokud už někdo pomoc volal, tak ji znovu volat nemusíte, ale ...

Hurvínek: A jéje, ale...

Spejbl: Žádné jéje. Chtěl jsem říct, že pokud si ale nebudete jistí, bude tam zmatek, nebo tak, nic se nestane, když zavoláte také. Operátor na tísňové lince vám případně řekne, že už o tom ví. Za to vás nikdo trestat nebude, jako kdyby jste nezavolali.

Mánička: On nás někdo může potrestat, když nezavoláme pomoc?

Spejbl: Ovšemže Máničko. Každý občan má zákonnou povinnost poskytnout pomoc v tísni a tou je samozřejmě i dopravní nehoda. A pokud pomoc neposkytnete a někdo vás napráší...

Hurvínek: Jak bývá v této době také dobrým zvykem...

Spejbl: No, někdo vás u příležitosti filmování videa na stěnu té svojí neskutečné sítě přátel natočí, jak jdete bez povšimnutí kolem a je to. Může to klidně skončit tak, že pohled na svět skrz mříže proti vandalům se vám stane na nějakou dobu denní rutinou.

Máničko: Tak to abychom ještě vystudovali na doktora, pane Spejble. Abychom uměli poskytnout pomoc těm případně zraněným.

Spejbl: Studovat na doktora nemusíte Máničko. Stačí že tu pomoc zavoláte. Už tím lajk...

Hurvínek: Budem to lajkovat? Já myslel, že se na ty věci okolo přátelských sítí máme v tomhle případě úplně vykašlat?

Spejbl: Co to? Lajkovat?

Mánička: To je takové tlačítko pane Spejble, které zmáčknete, když se vám něco co někdo napsal na tu sociální síť, líbí. Tak to zmáčknete, jako že se vám to líbí, aby všichni věděli, že se vám to líbí a mohli to taky líbit. To je z angličtiny.

Spejbl: Aha, tak to nemyslím. Já myslím vy, jako lajci, tedy jako lidé nezkušení v první pomoci a zvládání krizových situací, splníte zákonnou povinnost pomoci už tím, že zavoláte na tísňovou linku.

Mánička: A co potom?

Spejbl: Potom poskytnete zraněným první pomoc , případně se budete řídit pokyny záchranáře na tísňové lince.

Hurvínek: Takže to abychom na toho doktora stejně radši studovali...

Spejbl: Proč zase?

Mánička: Abychom poskytli první pomoc.

Spejbl: První pomoc by měl zvládnout poskytnout každý děti. Kvůli tomu nemusíte být doktoři, že ano.

Mánička: I my jako děti?

Spejbl: I vy jako děti! Nebudete tomu možná věřit, ale některé děti zvládají první pomoc lépe, než dospělí.

Hurvínek: Vážně tatí. A které?

Spejbl: Některé! Jsem říkal.

Mánička: Ale to je na jednu stranu skvělé, no ne, pane Spejble?

Spejbl: Skvělé to je, klidně na obě strany. Na druhou stranu je to ovšem i trochu smutné.

Mánička: Pročpak?

Spejbl: Pročpak? Pač všichni dospělí by měli zvládat poskytnout první pomoc.

Hurvínek: Možná proto zastaví jen jeden z deseti, jak jsi říkal tatí. Třeba první pomoc dát neumí, tak radši vůbec nezastaví.

Spejbl: To je taky možné Hurvíнку. To je jedno s druhým, že ano. Třeba první pomoc dát neumí, nebo se bojí, že něco pokazí, ...

Hurvínek: Jak to že ji neumí, vždyť se tu učí ve škole...už právě ty děti...

Spejbl: Jestli sis nevšiml synku, tak někteří dospělí jsou už nějaký pátek ze školy. A vůbec, udivuje mě, že zrovna ty se můžeš zeptat ve stylu, jak je možné, že někdo něco neumí, když se to přece učí ve škole? Tuhle otázku já už dávno vzdal...

Hurvínek: Jenže...

Spejbl: Jenže jde i to, že ti dospělí se to třeba učili, ale první pomoc se během let několikrát změnila a nikdo se pořádně o změny nezajímá. Normální řidiči nemusejí na žádná pravidelná školení, kde by se dozvěděli novinky ze světa dopravních pravidel nebo i té zdravotní, že ano. Tak jezdí s 30-40 let starými znalostmi. Myslím, že málokdo si najde čas, aby si tyto věci osvěžil sám od sebe. A když se k tomu přidá ještě...

Mánička: Ještěrka? Co s tím má společného ještěrka?

Spejbl: Žádná ještěrka, se nepřidá, ale když se přidá ještě fakt, jak nás všemožná média udržují ve strachu, že ano, jak by nás například mohl někdo při nasimulované nehodě okrást o vlastní auto, život nebo nám nějak jinak ublížit...

Hurvínek: A to nemusí jen při nehodě, vid' tatí. To se může stát i v metru...

Spejbl: Ovšem, nebo na ulici, i za rušného dne, že ano. Není se pak čemu divit, že důvěra a ochota lidí pomáhat se odebírá jaksi do míst, do kterých ani voda nezateče.

Hurvínek: Do jakých míst nezateče, voda... to budou asi nějaká nepromokavá...

Mánička: Do jakých Hurvíнку? To můžou být třeba hory, no, do těch voda nezateče, protože by musela do kopce...

Spejbl: To je jedno děti. O tom popřemýšlíte později a jsem si jist, že ta vaše bujná fantazie takových míst ještě spoustu vymyslí...

Mánička: A řeknete nám, jak správně poskytnout první pomoc u dopravní nehody?

Spejbl: No, podívej se Máničko. Jestli nechcete snídat až příští týden, tak bych si tuhle konverzaci radši nechal až na jindy. Řekneme si ještě pár dobrých zásad, jak se chovat u dopravní nehody a pak se vrhneme na ten oběd.

Hurvínek: Dobrá, tak tedy povídej!

Spejbl: Tak řekli jsme si, že zavoláme záchranáře a poskytneme první pomoc v rámci svých možností, znalostí, a tak. K tomu bych ještě rád dodal, že nejde jen o poskytnutí první pomoci, ale pomoci obecně.

Mánička: Jak obecně pane Spejble?

Hurvínek: Obecně přeci dítko, takže ve městě to bude jinak a na vesnici taky, že jo, takže...

Spejbl: Pro krinda pána co to zase plácáš? Jaké obce a vesnice? Tou obecnou pomocí se myslí například to, že účastníkům nehody poskytněš například deku, ze svého auta, když jim bude zima. Necháš je, aby si zavolali si z tvého mobilu, použiješ hasicí přístroj, ze svého auta, či budeš jinak nápomocen ke zmírnění následků nehody.

Mánička: Nic z toho s sebou ale jako chodci nemáme pane Spejble.

Spejbl: No dobře. To byl příklad. Vy jako kolem jdoucí poskytnete největší pomoc tím, že zavoláte a počkáte na místě až do příjezdu záchranářů. Také jsem zdůrazňoval, že v dnešní době málokdo u nehody zastaví a když už zastaví...

Hurvínek: Tak si ji točí na zeď.

Spejbl: Třeba. Ono se totiž i mnohokrát stává, že kolem nehody je sice spousta lidí, ale všichni jen stojí okolo a koukají. Proto je důležité něco aktivně podniknout.

Mánička: Jako zavolat ty záchranáře, že pane Spejble.

Spejbl: Ano.

Hurvínek: A pak třeba tu první pomoc.

Spejbl: Ano. A s tím souvisí další příklad. Představte si děti, že u té nehody nebudou zranění jen tři, i když i to je dostatečný počet, ale třeba pět nebo sedm lidí. To už je pořádná, abych tak řekl...

Hurvínek: Skupinka!

Spejbl: No. Co by jste dělali pak? Budete tam vy dva a ještě několik lidí, kteří jen postávají nevědomky do čeho píchnout?

Mánička: Sami dva je asi těžko ošetříme.

Spejbl: No právě, pokud nejste zkušenými záchranáři, že ano. A ani v takovém případě to není jednoduché. Takže uděláte co?

Hurvínek: Tady už zbývá snad jenom se rozpúlit a pak...

Mánička: A pak ještě jednou, aby nás bylo víc...

Hurvínek: No, to by nás bylo osm a to by mohlo stačit...

Spejbl: Ale žádné půlení nebude. Copak jste steak, aby jste se množili půlením?

Hurvínek: To nejsme!

Spejbl: No tak!

Mánička: Co tedy uděláme?

Spejbl: No požádáte některé okolo stojící, aby vám pomohli. Ale má to háček...

Hurvínek: Můžeme požádat jen rybáře, že?

Spejbl: Ale né. Ale jde o to, jak je požádáte.

Mánička: Asi slušně.

Spejbl: Slušně ano, ale hlavně přímo.

Hurvínek: To dá rozum, přeci jim nebudeme psát dopis.

Spejbl: Tak to nemyslím.

Mánička: Jak to myslíte?

Spejbl: Myslím to tak, že je léty odzkoušeno, že v takovýchto případech musíte lidi oslovit přímo a dát jim jasný příkaz. Když totiž řeknete jen „Pojďte mi prosím někdo pomoci s tímto zraněným“, nejspíš nikdo nepříjde a budete to opakovat ještě vícekrát.

Mánička: Ale jak je máme oslovit, přímo, když je neznáme?

Spejbl: Oslovíte je tak, že řeknete například: „Vy pane, v tom modrém svetru a černých kalhotách, pojd'te mi pomoci s tímto poraněným!“, nebo „Vy paní v těch kostičkovaných šatech, jděte na kraj ulice, počkejte na příjezd záchranářů a ukažte jim cestu!“. Po takovém příkazu vám většina lidí pomůže a udělá co po nich žádáte.

Hurvínek: (okřeje) Aha!

Spejbl: Hele, hele, zkrát fantazii. Ne, abys to zkoušel na paní učitelku. To je zas úplně jiný případ!

Mánička: To máte pravdu pane Spejble, v tomhle případě by ta nehoda teprve následovala.

Spejbl: A v první řadě je ještě důležité myslet na vlastní bezpečí!

Hurvínek: A to je hlavní důvod, proč to nebudu zkoušet na paní učitelku.
Spejbl: To nebudeš, pokud nechceš zažít přímý výprask! Ale dál. Kde jsme to skončili?
Hurvínek: U výprasku, málem, ale naštěstí to dobře dopadlo.
Spejbl: S výkladem myslím.
Mánička: Málem ve škole pane Spejble, a zhruba hodinu po vaší ranní kávě.
Spejbl: Aha, tam. No, tak abychom se dostali na dno šálku, že ano. Důležité je, dbát v první řadě na vlastní bezpečnost! To je důležité především kde?
Hurvínek: U dopravní nehody, proč bychom se o ní asi jinak bavili?
Spejbl: To je důležité u každé mimořádné události, že ano. Ale bavíme se o dopravních nehodách, tak je to důležité především když se ta nehoda stane kde?
Mánička: Ve škole?
Spejbl: Nechte školu...
Hurvínek: To my bychom rádi...
Spejbl: ŠKOLOU! Nechte školu školou a přemýšlejte. Kde se může stát dopravní nehoda a kde je to velmi nebezpečné, no, na Dál...
Hurvínek: Na dál... na dálném východě, pač na moderním západě jsou nehody bezpečné, žano.
Spejbl: Na žádném dálném východě, ale na dálnici!
Hurvínek: Ta může vést ale i na dálný východ.
Mánička: Nebo na moderní západ Hurvíнку.
Spejbl: Nebo na studený sever či na rozfoukaný jih, že. Nejde o to kam vede, ta dálnice, jde o to, že se tam jezdí rychle.
Hurvínek: Od toho je to snad dálnice ne?
Spejbl: Od toho je to tak nebezpečné, tedy ta nehoda, když se stane na dálnici. A proto je třeba dbát v takovém případě především na vlastní bezpečnost.
Mánička: A v jiném ne?
Spejbl: Ovšem že v jiném taky Máničko. Při každé mimořádné situaci, když někomu pomáháte, by jste měli dbát především také na svoje bezpečí, protože...
Mánička: Protože se nechceme zranit sami, no že ne pane Spejble.
Spejbl: Ano, aby jste se nezranili sami, protože pak by jste byli...
Hurvínek: Zranění!
Spejbl: Samozřejmě, ale také by jste tam byli platní jak kropící vůz za deště, že ano, když by jste byli sami zranění. Jednal by jste tak jenom rozšířili množství zraněných a pak by jste také nejspíš nemohli nikomu pomoci, když by jste ji sami potřebovali.
Mánička: A jak se to dělá?
Spejbl: Co jako?
Hurvínek: Jak se jako dbá na svojí bezpečnost při dopravní nehodě, nebo jiné mimořádné události?
Mánička: Ano, tu přeci si nemůžu stoprocentně zajistit, že se mi nic nestane, nebo ano?
Spejbl: Stoprocentně ne Máničko, ale dá se to riziko významně snížit, že ano.
Mánička: Jak?
Spejbl: No jak. Tak například tak, že budete přemýšlet, než něco uděláte. Což je mimochodem dobrý zvyk i v každodenním životě, i když neřešíte mimořádné události...
Hurvínek: A co když třeba...
Spejbl: Zapomenutý úkol není mimořádná událost Hurvíнку, ale lajdáctví, případně skleróza. Ale v případě nehody jde například o to, že se hned nerozběhnu k nabouraným autům, ale podívám se po okolí...
Mánička: Já myslela že máme jednat rychle a ne se ještě kochat okolím?
Spejbl: Kdyby jste mě jednou nechali domluvit. Podívám se po okolí, jestli se třeba neřítí nějaké další auto, které by mě mohlo třeba srazit, než bych vůbec někomu pomohl, že ano.
Mánička: Aha, aby jste tam pak nebyl jak ten kropící vůz za deště, jak jste říkal.

Hurvínek: A to se může na dálnici snadno stát.
Mánička: Že tam bude kropicí vůz?
Hurvínek: Ale ne, že tam nějaké auto taťuldu srazí a on tam pak bude platnej jako ten kropicí vůz za deště.
Spejbl: Asi tak. A proto, když jsme svědky, nebo dokonce účastníky dopravní nehody na dálnici, je vůbec nejlepší automobil co nejrychleji opustit a schovat se za svodidla, alespoň dokud se doprava úplně nezastaví.
Hurvínek: Aby nás někdo nesrazil. Jako v té Kobře, tam je to pořád tatí. Dvě tři auta se srazí a za chvíli do nich vletí kamion a další auta...
Mánička: Ano, a všechno to lítá vzduchem jak na silvestra.
Spejbl: No jo, jenže při skutečné dopravní nehodě se to nespraví hned po stříhu, nedej bože po reklamě, že ano. Tam dojde ke skutečným zraněním, případně i k těm nejhorším ... jak se říká...
Hurvínek: Po kterých už večerníček neuvidíš.
Spejbl: Ano, i k těm. A většinou pak mají takové utrum s večerníčky lidé, kteří za to ani nemohli a naprosto zbytečně, že ano, kvůli nějakému spěchu, nebo tak.
Mánička: A co pak, budeme schovaní za svodidly?
Spejbl: No pokud nejste vy ti zranění, tak tam nebude čekat, až vás někdo najde a zapiká, nýbrž ale, až se provoz zastaví, můžete se vrátit, vzít si z automobilu výstražnou vestu, zavolat pomoc a pomoci zraněným, jak jsme se o tom bavili.
Hurvínek: A případně k té pomoci můžeme využít i další schované motoristy.
Spejbl: Ovšem že. Pokud nejedete po dálnici ve čtyři ráno, bude tam zřejmě dostatek lidí, schopných vám pomoci. Tedy mělo by být a při současném frmolu na silnicích, je to možná jedno, v jakou hodinu se to stane, tam vždycky někdo bude...
Hurvínek: Když to nebude stavba silnic a dálnic, ta tam mnohdy není ani ve dne...
Spejbl: To sem teď neplet'.
Mánička: A když se na dálnici stane ta nehoda, mají se schovávat všichni pane Spejble?
Spejbl: Jak všichni?
Mánička: Jako jestli všichni, kteří za tou nehodou zastaví?
Spejbl: Kdepak Máničko. Jen ti, co jsou bezprostředně...
Hurvínek: Co to znamená bezprostředně tatí, to je jako, že nejsou uprostřed?
Spejbl: Ale ne, to znamená, že nejsou přímo u ní, u té nehody. Prostě se schovají hlavně ti první, ti kteří za nehodou zastavili, když za nimi ještě dojíždějí auta, že ano. Když stojíte uprostřed 10ti kilometrové kolony, která na dálnici díky té nehodě vznikla, dá rozum, že nemusíte utíkat za svodidla, když do vás nemá co narazit. A pokud jste na konci kolony, tak pustíte varovná světla a budete sledovat provoz v zrcátku.
Hurvínek: A co s ním?
Spejbl: S tím zrcátkem?
Mánička: Spíš asi s tím provozem v něm?
Spejbl: No, co s ním?
Hurvínek: No jo ale co s ním?
Spejbl: Budete ho sledovat a kdyby to vypadalo, že to někdo nedobrzdí, tak ještě můžete utéct, že ano.
Mánička: Tak to já bych byla radši uprostřed kolony, tam se nemusí dělat nic, jen čekat.
Spejbl: No počkej Máničko, to není úplně pravda, že uprostřed kolony se nemusí dělat nic. V koloně je potřeba vytvořit průjezd pro záchranáře.
Hurvínek: To půjde těžko tatí.
Spejbl: Co by to šlo těžko...
Hurvínek: Vždyť přeci ta stavba silnic a dálnic tam nebude, tak kdo postaví ten průjezd pro záchranáře?
Spejbl: Šmankote, no ty a...
Hurvínek: Já tedy ne, já jsem na začátku kolony ještě zapíkaný za svodidly.

Spejbl: Motoristi! Motoristi utvoří uličku pro záchranáře.
Hurvínek: Tak průjezd, nebo uličku? Bavíme se tady o nehodě, tak já bych tam nestavěl žádná veledíla.
Mánička: A co když ještě k tomu zrovna nebudou stavebně zruční?
Spejbl: Kdo?
Mánička: No ti motoristi, na stavění uličky pro záchranáře.
Spejbl: Nic se stavět nebude. Říkal jsem utvořit, vytvořit, nic o žádném stavění. Ulička pro záchranáře je prostor mezi auty, který je nutné vytvořit, aby mohla k nehodě projet hasičská, policejní a záchranářská vozidla, skrze tu kolonu. A taková ulička se vytvoří tak, že vhodně zastavíte svoje vozidlo, už když do té kolony dojíždíte.
Hurvínek: My ne, my nejsme ti řidiči.
Spejbl: Teď, když se o tom bavíme tak jste.
Mánička: Jenže to naše auto bychom museli do takové kolony spíš dotlačit.
Spejbl: U vrchního dopravního komisaře, vy zas máte dneska den! Neřešte naše auto, neřešte řidičák, řešte, jak by jste zastavili auto v koloně, aby jste umožnili průjezd záchraným složkám.
Hurvínek: No jak, asi...
Spejbl: Rozmysli si, co řekneš synáčku. Jestli z tebe vypadne, že postupným zpomalováním, nacvičíme si ještě, jaké to je čekat v koloně a přijít ke snídani až při večeři! Chci samozřejmě slyšet kde, na té dálnici, auto zastavíte, V jakých místech?
Mánička: Asi někde u kraje.
Spejbl: No, to je názor. Co ty Hurvajz?
Hurvínek: Tak já zastavím u druhého kraje a tak mezi námi bude místo.
Spejbl: Cožpak o to, nápad je to dobrý, ale
Hurvínek: Ale?
Spejbl: Ale tohle bude fungovat, jen pokud pojedete po dálnici, která má dva pruhy...
Mánička: Což je u nás většina.
Spejbl: To sice ano, ale co když pojedete po dálnici, která má tři, nebo dokonce více pruhů. A pojedete vedle sebe tři auta?
Hurvínek: Ty pojedeš taky tatí?
Spejbl: Proč já?
Hurvínek: Jinak nemůžeme jet tři vedle sebe?
Spejbl: Proč by ne?
Hurvínek: No, v jednom autě jedu já.
Mánička: Ve druhém já pane Spejble.
Hurvínek: A kdo pojedete v tom třetím?
Spejbl: Nějaký jiný motorista. To je přeci úplně jedno. Důležité je, kde zastaví každý z vás vozidlo, když dojedete do kolony, případně v jakých místech pojedete, pokud bude kolona pomalu popojíždět. A kde tedy vznikne ulička pro záchranáře.
Hurvínek: Musí v tom být nějaký systém.
Spejbl: Ovšem že je.
Mánička: Aby si každý nejezdil jak se mu chce a záchranáři tak nemuseli kličkovat mezi uličkami jako tady v Praze, vidíte?
Spejbl: No právě.
Hurvínek: A jaký je to systém?
Spejbl: Systém na co?
Mánička: Na to kde a jak vytvořit uličku pro záchranáře.
Hurvínek: Při dojíždění kolony nebo při popojíždění v koloně.
Spejbl: No máte štěstí, protože tento systém se teprve nedávno sjednotil v celé Evropě. Dlouho jsme to měli obráceně, než zbytek Evropy, ale teď už to máme stejně.
Hurvínek: A jaké je to štěstí?

Spejbl: No, že se to nebudete muset učit pro Českou republiku a pro zbytek Evropy zvlášť, ale že už to platí všude stejně.

Mánička: A jak to tedy platí?

Spejbl: Všude stejně.

Hurvínek: Aha. Všímáš si milý otecko, že ta časová náročnost tvých výchovně vzdělávacích rozhovorů není vždycky dána jen našimi všetečnými otázkami?

Spejbl: A čím by jinak byla dána?

Hurvínek: To je jedno. Radši nám pověz, jaký je to systém, ten..

Mánička: Ten, podle kterého se tvoří ulička pro záchranáře.

Spejbl: A, tenhle systém. Říkejme mu třeba systém pravé ruky.

Hurvínek: To nevymysleli dobře tatí, ten je jen pro chlapy.

Mánička: Proč jenom pro chlapy, ty klučino?

Hurvínek: Copak si pravidelně nepleteš levou a pravou?

Mánička: Pravidelně si pletu tak maximálně šálu. Bábinka mě učí plésti.

Hurvínek: A nepletou se ti při tom pletení ruce?

Spejbl: Stačí, nechte toho šněrování! (Krátká pauza) A pak kdo prý přispívá k časové náročnosti...

Hurvínek: Tak že bychom pokročili s tou pravou rukou? Jak ta nám pomůže vytvořit uličku pro záchranáře?

Spejbl: Pomůže tak, aby jste věděli, kde má ta ulička být. A sice že má být mezi palcem a ukazovákem pravé ruky, když ta směřuje ve směru jízdy.

Hurvínek: To nechápu.

Mánička: Vidíš a mě jsi se smál, že je to systém jen pro chlapy a sám tomu nerozumíš!

Hurvínek: Že ty tak jo?

Mánička: Já nemůžu, to není systém pro holky.

Hurvínek: Najednou!

Spejbl: Nechte toho. Představte si: Dojíždíte kolonu ve svém autě na dálnici, která má tři pruhy. Dáš si pravou ruku ve směru jízdy tak, že ti palec představuje levý jízdní pruh a prsty ukazují ostatní jízdní pruhy vpravo od toho levého. Chápete?

Hurvínek: Zatím ano.

Spejbl: A ty Máničko?

Mánička: Já taky, i když jestli to bude ještě jednou vlevo od prava, tak se v tom asi ztratím.

Spejbl: Dobře. A všichni řidiči by měli jet tak, aby ulička pro záchranáře vznikla mezi palcem a ukazovákem, tedy mezi jízdním pruhem úplně vlevo a přilehlým pravým jízdním pruhem.

Mánička: Takže když jedeme v prostředním jízdním pruhu?

Spejbl: Tak při dojíždění kolony se budete držet víc vpravo, až abych tak řekl téměř úplně v pravém jízdním pruhu. Auta v pravém jízdním pruhu pojedou co nejbližší k pravé straně vozovky a auta v levém pruhu pojedou co nejvíce u levého okraje vozovky, že ano.

Hurvínek: Takže hasiči, policisté a záchranka pak pojedou vlevo od nás.

Spejbl: Ano, přesně tak. A tohle pravidlo platí, ať má dálnice dva, tři nebo deset pruhů.

Hurvínek: Tak to není tak složité tatí.

Mánička: Není, i když tam bylo vlevo a vpravo až to bylo skoro dokola.

Hurvínek: Vidíš, Mánička to také chápe, i když je to přes pravou ruku.

Spejbl: No jo, jen to škádlení zase nerozjízďej. Nezapomeňte ještě, že toto pravidlo by se mělo dodržovat nejen na dálnici, ale pokaždé, když se dostanete někde do kolony o více pruzích, že ano. Protože nikdy nemůžete vědět, co se děje daleko před vámi, jestli tam nějaká ta nehoda není. A ulička se pak tvoří celkem špatně, když jsou na sebe všichni namačkaní.

Hurvínek: Dnešní navigace už ti to vykecaj tatí.

Spejbl: Co ti vykecaj?

Mánička: Co se děje před vámi pane Spejble a proč kolona nejede.
Spejbl: No dobře, ale ta informace nemusí být zcela aktuální a nebo tím místem mohou záchranáři potřebovat projet i k třeba úplně jiné události. Proto je nutné se to naučit a dodržovat to.

Hurvínek: Ono by možná stačilo, kdyby k sobě byli lidé na silnici více ohleduplní.
Spejbl: To máš pravdu synku. To by vyřešilo spoustu zbytečných problémů na silnici a vlastně mě tím i přivádíš na další myšlenku, jak se chovat u nehody. Tentokrát z pohledu řidiče, který kolem jen projíždí.

Mánička: Kolem, jako na kole?
Hurvínek: To asi ne, to spíš jako kolem dokola. Nebo jsi myslel kolem skrz?
Spejbl: Myslel jsem kolem, jako okolo. Jako že pojedete třeba po dálnici a ona nehoda bude v protisměru, nebude tedy jejími účastníky. Nebo pokud budete stát v oné koloně a budete okolo nehody projíždět, když už ji budou třeba řešit záchranáři. Jak se budete chovat v takovém případě?

Hurvínek: Já nevím, asi budu dávat pozor na cestu.
Spejbl: Ano, to je dobré, ale taky nebudeš zbytečně oto, ..oču...
Hurvínek: Očůrávat patníky podél silnice? Proč bych to dělal? Copak jsem pes?
Mánička: To by dělal možná tak Žeryk...
Hurvínek: Možná řídil to auto úplně vpravo, že ano. A jak stál dlouho v koloně, tak se mu už chtělo na záchod, tak si uleví jak mají pejsci zvykem.

Spejbl: Ne očůrávat, ale očumovat. Tedy vlastně ani jedno, nebudete, tento, dělat, že jo, při objíždění nehody. Nebude očumovat a zdržovat provoz, fotit si tu nehodu nebo ji natáčet.

Mánička: Prostě co nejrychleji odtamtud pryč.
Spejbl: Ne co nejrychleji, ale svižně a bezpečně. Aby jste nepřekáželi a zbytečně nezdržovali, že ano. A proč?

Hurvínek: Protože doba je uspěchaná a všichni chtějí snídat včas u oběda.
Spejbl: No, částečně máš pravdu. Co myslíte děti, že se asi stane, když se začne kolona, která stála 3 hodiny kvůli nehodě, rozjíždět.

Mánička: Většina lidí bude pospíchat.
Spejbl: No právě. Lidé jsou nervózní, že nestihli...
Hurvínek: Snídani...
Spejbl: No. Náhle se to dá do pohybu, spousta lidí to chce dohnat, nervozita roste, opatrnost klesá. A do toho se přidávají lidé co tu nehodu očumují, fotí si co se stalo nebo si to natáčejí...

Mánička: A to není od nich vůbec hezké že, vůči těm, co tam jsou třeba zranění, vidíte pane Spejble.
Spejbl: Ovšem. Je to neetické. A aby to stihli, tak jedou pomalu, a tohle všechno je nelepší recept na to, aby se stalo něco dalšího. Lidé koukají, co se stalo a na najednou koukají, že koukají do kufru auta před sebou, že ano.

Hurvínek: A tady by na sedělo přísloví, nebuď zvědavěj, budeš brzo tuhej, teda starej. Protože nehoda člověku určité vrásky přidělá a z vrásek se stárne.
Spejbl: Ale je to zase úplně zbytečné, že ano. Když už jsou na místě záchranáři a já tam tedy nejspíš nemohu nijak pomoci, pomůžu alespoň tak, že se budu snažit kolem svižně projet tak, abych nikoho nezranil a nezdržoval. No mě by se taky nelíbilo, bejt já zraněný u té nehody, že ano, že kdyby si mě každej, kdo okolo projede, fotil a natáčel, nebo i jen očumoval, aby měl historku do práce ke kafi.

Mánička: To mě taky ne pane Spejble.
Spejbl: Nebo kdyby se ke mě třeba nedostala pomoc včas, protože musela kličkovat mezi auty, jejichž řidiči neví, jak se má utvářet ulička pro záchranáře. (Spejbl si oddechne).

Hurvínek: To si tatí oddechuješ, že už je to za námi, nebo před tím, co je před námi?

Spejbl: Trochu asi obojí.
Mánička: Co je před námi, pane Spejble?
Hurvínek: Asi pořád kolona...
Spejbl: Kdepak kolona, na obzoru už je snídaně, ale před ní je ještě...
Hurvínek: Před ní ještě oběd...
Spejbl: Ani oběd, ale op...
Mánička: Oplatky? Ty já ráda, s mlékem...
Spejbl: Ani oplatky. Tedy možná bych nějaké ve špajzu našel, ale před námi je ještě opáčko!
Hurvínek: Opáčko?
Spejbl: No ano, aneb matka moudrosti, že ano. Hezky mi stručně a v rychlosti zopakujte, jak by jste se chovali u dopravní nehody, u níž by jste byli svědky. No, třeba ty Máničko, vzpomeň na náš první příklad nehody na křižovatce ulic obývací a koupelnová...
Hurvínek: (Se zasměje)
Spejbl: Tedy té, vy víte, že ano.
Mánička: Sím ano. Tak nejdřív bych...
Hurvínek: Omdlela!
Mánička: Ne, dneska už ne. Nejdřív bych se podívala okolo...
Hurvínek: Jestli nemaj ve výprodeji boty...
Mánička: Nepřerušuj pořád! Chceš si to říct sám?
Spejbl: Ano, nepřerušuj pořád Hurvíнку. Chceš to snad říct sám?
Hurvínek: Já jsem gentleman, pustím Máničku první.
Mánička: Tak ti tedy děkuji, gentlemane. Tak já bych se nejdřív podívala po okolí, jestli se do té nehody třeba neřítí někdo další, no abych byla sama v bezpečí.
Spejbl: Správně. Dbát v první řadě na svoji bezpečnost, neb když nejste sami v bezpečí, těžko se pak někomu pomáhá. A když to bude bezpečné, tak co dál?
Mánička: Podívám se, kolik aut, lodí, motorek, případně letadel se té nehody zúčastnilo. Také, kolik lidí a zavolám na tísňovou linku 112 nebo 155.
Spejbl: A těm řekneš?
Mánička: Těm řeknu, že se stala dopravní nehoda, kde se stala a kolik aut, motorek a lodí se jí zúčastnilo. A také kolik lidí.
Hurvínek: Případně jim řekni kdo volá a třeba z jakého telefonu.
Mánička: Myslíš že je zajímavá značka mého mobilu?
Hurvínek: Já myslel spíš z jakého čísla, aby mohli případně zavolat zpátky.
Mánička: Aha.
Spejbl: To je dobrá poznámka Hurvíнку. No a dál, budete dělat co?
Hurvínek: Dál poskytneme pomoc těm lidem.
Spejbl: Jakou pomoc?
Hurvínek: Jakou budeme schopni. Ať už materiální, nebo lékařskou, laicky řečeno první. Když to bude potřeba, zapojíme i další okolo přítomné človičky.
Mánička: A určitě počkáme až do příjezdu záchranářů.
Spejbl: Ano, kterým také pomůžete, když vás o nějakou pomoc požádají. A jak se budete chovat, stane-li se nehoda, když pojedete autem po dálnici?
Hurvínek: No, tak když se nestane přímo nám, ale třeba těsně před námi, rychle utečeme z auta za svodidla, než nám naše auto přeparkuje kamión s pivem, jak se to zpravidla stává i v akčních seriálech.
Mánička: No, a až se provoz zastaví a bude se to zdát bezpečné, zjistíme zase, kolik aut, motorek, lodí, letadel a lidí mělo nehodu a zavoláme pomoc.
Hurvínek: Když ale budeme někde dál v koloně a nebudeme přímo u nehody, budeme si dávat pozor, aby do nás zezadu někdo nenarazil.
Mánička: To pokud bychom stáli na konci té kolony.
Spejbl: A když by jste nestáli ani na začátku, a ani na konci, ale tak někde mezi?

Hurvínek: Tak můžeme chytat lelky. Ovšem jen za předpokladu, že jsme předtím utvořili uličku pro záchranáře pomocí pravidla pravé ruky.

Spejbl: Což je jak?

Mánička: Což je tak, že pokud ruka ukazuje směr jízdy a palec levý jízdní pruh, bude ulička pro záchranáře mezi palcem a ostatními prsty. To znamená, že ti co jeli v levém jízdním pruhu se natlačí na levý okraj vozovky, vedle nich vpravo bude ulička pro záchranáře a pak dále napravo budou další auta.

Spejbl: No vidíš, jak si to hezky pamatuješ Máničko.

Hurvínek: I když je to systém pro chlapy...

Spejbl: No jo no, a dál? Ještě, co budete dělat, když budete okolo nehody jen projíždět?

Mánička: Nebudeme očumovat, fotit a natáčet...

Hurvínek: Prostě nebudeme zbytečně zdržovat, ale budeme se soustředit na to, abychom kolem projeli bezpečně a svižně aniž bychom někoho zranili, nebo prozkoumali nákup nějakého motoristy jedoucího před námi.

Spejbl: No vidíte, že to není zas tak složité, že?

Mánička: To není.

Spejbl: Tak honem ke stolu, dejte si ty oplatky a mléko, nasnídejte se, ať máte energii...

Hurvínek: Na další výchovně-vzdělávací dopoledne...

Spejbl: Pro dnešní odpoledne snad už radši jen na další příběhy toho Semira a jeho partáka. Ono se nic nemá přehánět. A to platí i na vaše vzdělávání...

Mánička: Ono totiž všeho moc škodí, to říkáte sám, pane Spejble.

Hurvínek: Kdybychom se pře-vzdělali, mohlo by to být zdraví škodlivé.

Spejbl: Já myslím, že by to totiž bylo škodlivé hlavně pro moje zdraví. A ke stolu už, ať...

Hurvínek: Já vím tatí, už nic neříkej. Ať nám na chvíli ucpou ústa oplatky a ty máš zase chvílku klidu na dopití toho studeného kafe, cha chá.